ZÁKLADNÍŠKOLA TRIVIUM PLUS O.P.S. DOBŘANY2

WWW.TRIVIUM.CZ

Trivium Revue

Časopis vydávaný žáky ZŠ TRIVIUM PLUS LEDEN — ÚNOR 2012

Deník z lyžáku aneb jak to viděli sedmáci

Den1.
Dnes jsme se úspěšně dostavili na tzv. svah smrti. Zde jsme byli rozřazeni do 5 družstev.
1.-Nejlepší (s důchodovým panem učitelem Veselým).
2.-Pokročilí (s paní učitelkou Voborníkovou).
3.–Začátečníci (s paní učitelkou Kárníkovou).
4-5.-Snowboarďáci-pokročilí (s panem Jiřím Killarem) a začátečníci (s paní Kubů).
Po rozřazení nás nejlepší snowboardista Mgr. pan (Zabiják) Jiří Killar seznámil se správným chováním na sjezdovce (což skoro nikdo nerespektoval). Bylo krásné počasí, a proto jsme v týmech jezdili a jezdili.

Den 2.
Po velkém úsilí z předešlého dne, si téměř každý otestoval tvrdost svého pozadí. Paní učitelka **Voborníková** předvedla sérii bezpečně nebezpečných pádů. Bohužel ji všichni pozorně nesledovali, a proto žák páté třídy opustil svah s doprovodem Horské služby.

Den 3.
Po krátkém víkendovém odpočinku, plni nových sil se vrháme na svah. Bylo krásně, mráz nám lepil nosní dírky. Ve 2. družstvu jsme se věnovali procvičování carvingovým oblouků, kdežto první družstvo se věnovalo velmi namáhavým volným jízdám.

Den 4.
Opět je krásně, sluníčko svítí, mráz stále sílí. Věnujeme se stavění slalomu, ale větvičkové branky moc dlouho nezůstaly na svých místech. Pár minut poté jsme se uchystali ke cvičení tohoto mírně zničeného slalomu. Družstvo číslo 3 zaznamenalo velký pokrok. Někteří odvážlivci sjeli i celou sjezdovku. Už jsou téměř profíci. Za tyto úspěchy nám naši třídní učitelé rozdali vysvědčení: Někdo jásal, jiný sténal.

Den 5.
Nastal den-D, slalom byl uchystán. Stojíme na startu, tluče nám srdce jako o závod. Vyjíždíme, 1. branka a prudká zatáčka. Sjeli jsme to jak lavina. Máme pár volných jízd a už se musíme řadit na svahu. Odjelo se druhé kolo. My to máme za sebou, o výsledcích nemáme ani páru, vždyť nevíme na kterým je to cáru. Odpoledne nadávky větrem jen zněly, stěží jsme dolů sjeli. Evakuace začala, všichni prchají z tzv. **Svahu smrti**. Starostliví rodiče pro nás dojeli a odvezli nás do bezpečí, domů. To je konec lyžáku, ať čas neběží pozpátku.

Všem lyžařům či snowboardistům zdar a sílu! ! Loučíme se s vámi v míru!

Filip Švejda, Lukáš Dyntar a Miloš Zahradník, 7. ročník

Pozor!!!!!

- od druhého pololetí se na naší škole otevřel nový kroužek „KERAMIKA II“, pro žáky II. stupně. Kroužek probíhá ve čtvrtek, pouze v sudé týdny. Vždy od 13:00 do 14:30. Pokud máš zájem, přijď se podívat. Noví členové vítáni.

p. uč. Jirka Švejda

V tomto čísle najdete:

PŘÍBĚHY
ROZHOVORY
KRESLENÉ VTIPY
ZPRÁVY
DENÍKY Z LYŽÁKU
RADY
NÁZORY

STŘEDNÍ AMERIKA

Chcete se dozvědět, jaké to bylo ve střední Americe? Přečtěte si rozhovor s panem učitelem Jiřím Killarem. Stojí to zato!!!

Katka: Jaké ostrovy jste navštívil a kde jste bydlel?
p. uč. Killar: Já byl spíše v zemích, ale navštívil jsem ostrov jménem Utila.
Katka: Co se vám nejvíce líbilo?
p. uč. Killar: Mně se nejvíce líbilo, jak tam lidé žijí a odlišná kultura.
Katka: Jaké speciality jste ochutnal a jaká vám nejvíce chutnala?
p. uč. Killar: Žádné speciality jsem neochutnal, jelikož jsem tenkrát byl vegetarián,ale nejlepší bylo kokosové mléko a jeho dužina.
Katka: Jak dlouho jste tam byl? **p. uč. Killar:** 5 měsíců.
Katka: Chtěl byste se tam znova podívat, a co by turisté rozhodně neměli vynechat?
p. uč. Killar: Na 100% bych se tam chtěl podívat a turisté by neměli vynechat stát Guatemala a mayské památky.

Děkuju za rozhovor **Katka Jechová, 6. ročník**

PŘÍPRAVA NA STŘEDNÍ ŠKOLU

A je to tady… Ano, je to tady! To, na co jsme se celých 9 let připravovali, máme teď přímo před sebou. Naši budoucnost máme už skoro na dosah…

Někteří žáci základních škol mají už několik let dopředu jasno, na jakou střední školu se budou hlásit. Bohužel je ale většina, která ještě vůbec neví. Výběr střední školy si myslím není vůbec lehký. Musíme si dost věcí uvědomit, protože v tom spočívají další 4 roky tvrdého učení.

Bohužel se letos všichni deváťáci (až na pár výjimek) setkají s přijímacími zkouškami tvořenými hlavně z českého jazyka a matematiky. Někde jsou přijímací zkoušky SCIO testy, což jsou testy z ČJ, M a Všeobecných studijních předpokladů. Dále se může na střední školy přijímat z prospěchu 1. a 2. pololetí 8. ročníku + 1. pololetí 9. ročníku, přijímacího pohovoru nebo talentových zkoušek. Žáci, kteří už mají vybranou školu, většinou vědí, z čeho budou přijímáni.

Už od začátku letošního školního roku se snažíme opravdu „tvrdě“ učit (nebo alespoň někteří z nás) a připravovat na přijímací zkoušky. Učitelé nám dávají více domácích úkolů a při hodinách toho musíme stíhat daleko více… Také nám dávají staré přijímací testy na procvičování, abychom měli alespoň nějaký přehled toho, co v testech zhruba bude. Mohu říci, že to jen prospívá!!

Jelikož se nám přijímací zkoušky blíží, tak já osobně začínám být opravdu nervózní a začínám se toho pekelně bát. „Co když to neudělám?!“„Kam potom půjdu?!“„Co ze mě bude?!“… tak tohle jsou moje každodenní otázky při hodinách matematiky a češtiny! Ta nejistota, kterou má v sobě většina z nás je opravdu příšerná! Někdy mám chuť to všechno vzdát a nechat to na osudu… ale bohužel! Když se snažím jít za svým cílem tak nějaký osud musím nechat prostě stranou. Také když vidím jakou snahu a trpělivost s námi mají naše paní učitelky (určitě i páni učitelé :-)), tak by mě strašně mrzelo, kdybychom to někdo z nás „pokonil“ a přijímací zkoušky neudělal…

Tento školní rok jsem si uvědomila, že učení je opravdu důležité! Že i ty zatraceně těžké příklady z matematiky, které v reálném životě určitě nevyužijeme, nám k něčemu jsou! Nebo i větné členy, skladební dvojice, to vše nám bude k pokračování na středních školách. Holt bez učení se nikam dál v životě nedostaneme. Mrzí mě, že ještě někteří z nás si tyto věci neuvědomují a berou vše na „lehkou váhu“.

Myslím, že příprava, kterou nás učitelé letos provádějí, nám opravdu pomáhá a všichni snad nakonec skončíme tak, jak bychom si přáli! Hrozně moc si cením té trpělivosti, kterou nám učitelé dávají, protože s naší třídou je to někdy hrůza! :-D

Klára Dušková, 9. ročník

Běžkování

V pátek 27. ledna jsme se my deváťáci vydali na běžky. Jelo nás osm a pan učitel Mach. Ve škole se moc neučilo, protože ostatní třídy z druhého stupně a pátá třída byly na lyžařském výcviku. Vyrazili jsme z Dobřan a jeli jsme podél polní cesty, směrem na Sedlo-ňov, kde probíhal lyžařský výcvik žáků z naší školy. Jeli jsme po poli a narazili jsme na cestu vyjetou jiným běžkařem. Jeli jsme chvíli po ní a dorazili na vrchol kopce. Tento výstup byl nejnamáhavější částí naší výpravy. Po výstupu byli všichni unavení, a tak jsme si udělali malou přestávku, při které jsme nafotili pár snímků na památku. Tam jsme se rozhodli, že navštívíme naše kamarády lyžaře. Jeli jsme chvíli skrz les, pod kterým jsme najeli na „urolbovanou“ cestu pro běžkaře. Po namáhavém výstupu a jízdě lesem to bylo skvělé zlepšení. Cesta nás dovedla až ke sjezdovce. Tu jsme sjeli mírnější stranou přes les, ale i ke konci tohoto sjezdu to byl docela sešup. Někteří odvážlivci to sjeli bez brzdění, ale na konci skončili všichni na zemi. Na cestu zpátky nám už nezbýval čas, tak nás pan ředitel odvezl zpátky do školy autem. Ve škole jsme si zašli na oběd a jeli domů. Bylo to skvělé, takže pokud jste na běžkách ještě nebyli, zkuste to!

Honza Dyntar, 9. ročník

Záblesk nad Středozemí – život a dílo J. R. R. Tolkiena

Možná si někdo řekne, proč jsem si zrovna vybral Tolkiena? Proč ne třeba J. K. Rowlingovou? Známou spisovatelku, která se proslavila sepsáním heptalogie (dílo má sedm dílů) o Harry Potterovi, nebo třeba Lewise Carrolla, autora Alenky v říši divů. Ano, ale není Harry Potter jen malou obdobou Pána prstenů? Určitá podobnost je zde více než zjevná. V Pánu prstenů se Frodo dozvídá, že Sauron, temný pán, se opět vrátil. V Harrym Potterovi se dozvídáme, že lord Voldemort se vrátil. Frodo musí zničit prsten v hoře Osudu. Harry musí zničit viteály. Ano, proto jsem si vybral Tolkiena, protože je originální, protože se odvážil sepsat dílo, které čítá tisíc dvě stě stránek. Možná se ale i Tolkien nechal inspirovat. Třeba epickou básní Edda. Dobře, připusťme, že Tolkien se taky nechal inspirovat, ale není Harry Potter přece jenom už trochu komerční? Je to jenom můj názor a spousta lidí se mnou nemusí souhlasit, ale to, že tisíc lidí nevěří v jeden názor, to neznamená, že to není názor. Stále zde je a stále se o něm diskutuje v pozitivním i negativním smyslu. Přistupme nyní k Tolkienovu životopisu.

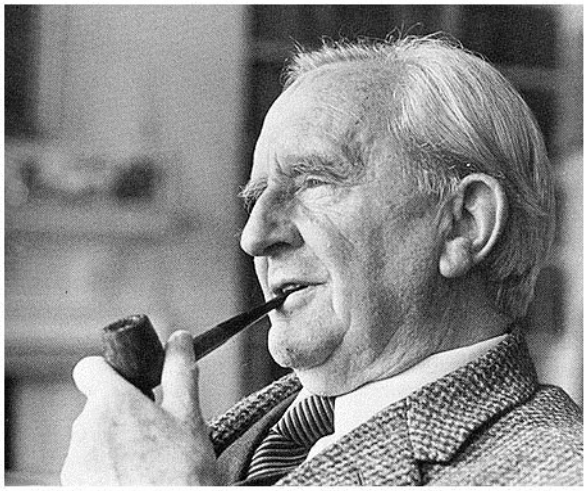

Tolkien se narodil roku 1892 v Bloemfonteinu (tj. „pramen květů“) ve Svobodném státu. Narodil se Arturovi a Mabel Tolkienovým (Tolkien = „šíleně smělý“). Ve třech letech se odstěhovali s matkou do Anglie, protože nemohla přivyknout zdejšímu podnebí a otec v Africe zemřel na krvácení do mozku. V roce 1896 se přestěhovali do vesnice Sarehole, kde s bratrem často prozkoumávali okolí. Jeho dětství byly pozdějším zdrojem inspirací pro jeho díla. Matka Tolkiena ho učila doma, měl velké znalosti v oblasti botaniky, ale už od útlého věku si našel zálibu v jazycích. V roce 1904, když mu bylo dvanáct let, zemřela i jeho matka. Od té doby je vychovával katolický kněz. Po absolvování školy krále Edwarda nastoupil do Exeterovy koleje v Oxfordu, ale než stačil dostudovat, začala první světová válka. V třiadvaceti letech nastoupil ke střelcům. Ještě téhož roku se oženil se svojí milovanou Edith Brattovou, se kterou měl později tři syny a jednu dceru. Po skončení války si dodělal titul profesora teologie. Poté dva roky spolupracoval na Oxfordském anglickém slovníku a stal se lektorem anglického jazyka na Univerzitě v Leedsu. V roce 1922 Tolkienovi vyšlo jeho první významné dílo - Slovník střední angličtiny. Po smrti své ženy Edith v roce 1971 se odstěhoval na Mertona street. V roce 1972 dostal od královny Alžběty druhý Řád britského impéria. Roku 1973 zemřel ve věku 81 let.

Tolkien rád vymýšlel příběhy pro své děti. Každé Vánoce pro ně psal dopisy jakoby od vánočního dědečka a vybudoval sérii krátkých příběhů, publikovaných v díle „Dopisy Děda Mráze“. Jako student v roce 1937 vydal knihu Hobit, kterou původně napsal pro své děti.

Dílo bylo, tak úspěšné, že Tolkienovi nakladatelé Allen s Undin požádali o pokračování, a tak v letech 1954 až 1955 vznikl Pán prstenů, Tolkienovo nejznámější dílo. Po jeho vydání publikoval jenom málo. V roce 1963 mu vyšla útlá sbírka básní, z části z Pána prstenů, a zčásti nových, pod názvem Dobrodružství Toma Bombadila. V roce 1965 vyšel Strom a list, složený z pohádky „List od Nimrala“ a studie „O pohádkách“. Vyšla také povídka „Kovář z Velké Lesné“ a knížka „Cesta jde pořád dál“, která obsahovala všechny básně a písně s Hobita a Pána prstenů. Kromě toho Tolkien na nátlak fanoušků napsal dodatek k Pánu prstenů, který obsahuje rodokmeny, kalendáře, atd. Po jeho smrti vydal jeho syn Christopher, který byl ustanoven jako správce Tolkienových literárních pozůstatků „Silmarillion“.

Poté vydal „Historii Středozemě“, která však nevyšla v češtině, dál publikoval „Nedokončené příběhy“ a ještě „Hůrinovy děti“.

Jáchym Košteyn, 8. ročník

Smysly u koní

Osobnost koní tvoří množství hluboce zakořeněných instinktů. Koně mají podobně jako lidé pět smyslů: Chuť, hmat, sluch, čich a zrak. Ale smysly koní jsou samozřejmě mnohem dokonalejší než ty naše.

Chuť - o koňské chuti víme jen málo. Jisté je, že slouží koním k rozlišení jedovatých rostlin a škodlivých a zkažených součástí potravy.

Hmat - je velmi citlivý. Kůň ucítí sednutí i nejmenší mušky. Dlouhými hmatovými chlupy na horním a dolním pysku prověřují své okolí a kontrolují potravu. Hmat je důležitý i pro náš styk s koněm. Také spodní strana kopyt je velmi citlivá a koně tak mají možnost zkoumat terén a hledat bezpečnou cestu. Hmatové podněty slouží jak k dorozumívání mezi zvířaty, tak i mezi člověkem a koněm. Jedním příkladem je společenská péče o srst.

Sluch - je mnohem citlivější než náš. Kůň je velmi vnímavý k lidskému hlasu. Spolu s dotykem je nejlepší prostředek k uklidnění a povzbuzení koně.

Čich - je velmi citlivý a podobně jako sluch hraje velkou roli v ochranném systému koní. Umožňuje koni rozeznat jiná i domácí prostředí. Koně také vnímají lidský pach a ihned rozpoznají nervozitu svého pána.

Zrak - je významný a na rozdíl od jiných zvířat má velké oko. Kůň zaostřuje zvedáním a skláněním hlavy. Pokud jsou oči umístěny na stranách hlavy, jako u mnoha těžkých plemen, vidí velmi dobře. Čelní vidění je však mnohem horší. U jezdeckých plemen je takové postavení očí zřejmou nevýhodou.

Lucie Mičková, 7. ročník

SOPA

Co je to SOPA?

Stop Online Piracy Act (zkráceně **SOPA**) je návrh amerického zákona, který má omezit počítačové pirátství. Je prosazován především nahrávacími společnostmi. Zvyšuje pravomoci amerických institucí a držitelů práva bojovat proti porušování autorských práv. Na základě rozhodnutí jakéhokoliv federálního soudu by bylo možné zakročit proti každému webu, na němž se nachází obsah porušující autorská práva nebo který jen odkazuje na závadný obsah.

Co SOPA prosazuje?

V původním návrhu zákona se počítá s možností amerického ministerstva spravedlnosti, ale i držitelů autorských práv, usilovat o soudní příkaz proti každému webu podezřelému, že umožňuje sdílet obsah porušující autorská práva, že na takový obsah odkazuje. Tento zákrok by měl probíhat na základě rozhodnutí jakéhokoliv federálního soudu. Soud by také mohl nařídit firmám provozujícím internetovou reklamu či finanční služby (jako například PayPal) mající výdělek z těchto stránek blokovat vyhledávání na těchto stránkách.

Co dělat proti zákonu SOPA?

Tak způsoby jsou různé, buď můžete protestovat proti SOPA (tzv. STOP ACTA – SOPA), nebo prostě nestahovat nic pirátského, jako třeba z webu (thepriatebay.org etc.) Pokud jste zastánce tohoto zákona a nechcete, aby vám federálové klepali na dveře, vyhnul bych se stahování nelegálních dat a filmů ^^!

Aleš Gall, 9. ročník

ZNEČIŠTĚNÍ V EVROPĚ

Člověk má dnes největší vliv na znečištění po celém světě. Dokonce i nedotčená Antarktida pociťuje jaké zločiny spáchal člověk na přírodě. Lidé si vůbec neuvědomují, jak vypadala příroda před sto lety a jak vypadá dnes. Jak jsem slyšel v pořadu „Zázraky přírody“, před sto lety vždy zanechaly lidé budoucí generaci nějaký užitečný vynález. MY zanecháme akorát odpadky a znečištěné prostředí. **OPRAVDU TOTO CHCETE?**

V Evropě je znečištění nejvíce pocítitelné ve středu, kde jsou uhelné doly (Česko, Polsko, Maďarsko). Znečištění moří je až na Norsko po celém obvodu Evropy. Nespočet ropných havárií tomuto faktoru moc nepřilepší.

Díky výlovu ryb v Černém moři klesl roční úlovek od roku 1988 o 25%. O kyselých deštích ani nemluvě. Až na sever Ruska, Skandinávského poloostrova a Pyrenejského poloostrova jsou rozšířené všude.

Od roku 6000 př.n.l. klesl původní počet lesních porostů o 68% vlivem činnosti člověka. Znečištěné řeky jsou v podstatě všechny ve středu Evropy (Labe, Rýn, Dunaj) a takhle bychom mohli jmenovat celý den. Největší velikost chráněného území má Dánsko, Rakousko, Německo, Slovensko a Švýcarsko. Všechny tyto země mají nad 20% chráněného území.

Česká republika s 16% patří mezi země, které mají velký počet národních parků. Degradovaná půda *(Degradovaná půda je půda která byla zbavena živin)* je po celé Evropě vyjma severu Dánska,Finska a Norska. Když to shrneme, tak nejvíce znečištěné státy jsou Polsko, Maďarsko. Za to nejméně znečištěné je pochopitelně sever Norska, Finska, Švédska a částečně Ruska.

Michal Postler, 8. ročník

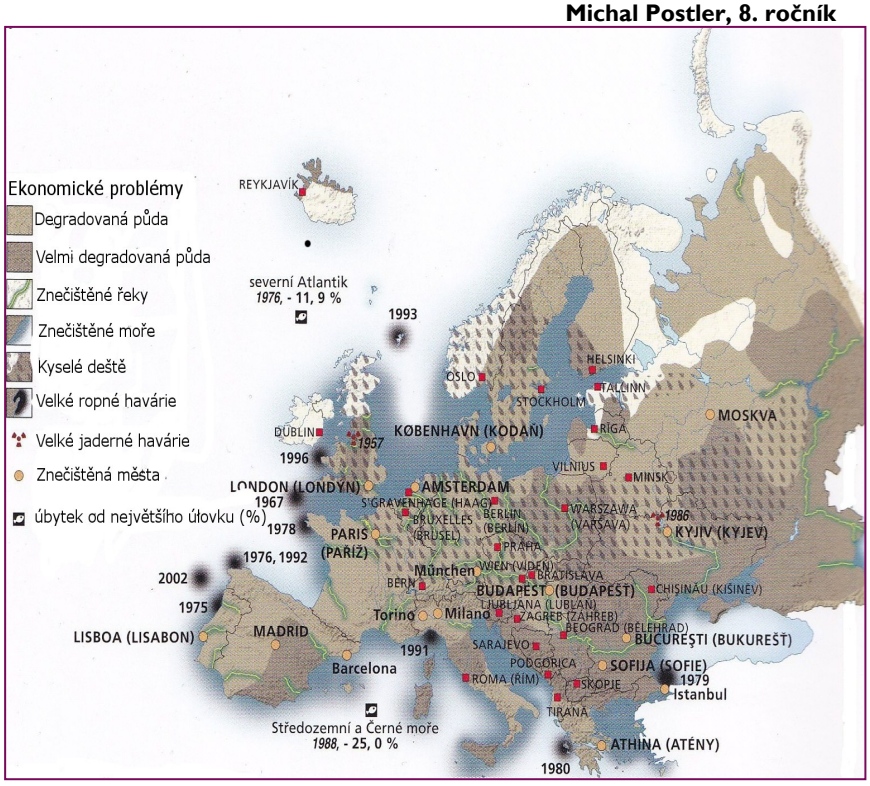

Zdroj:
Ottův Obrazový Atlas Světa – „znečištění Evropy“

BERMUDSKÝ TROJÚHELNÍK

V tomto čísle časopisu jsme se rozhodli psát o Bermudském trojúhelníku, protože jsme se o něm učili a hrozně nás to zajímá.

Bermudský trojúhelník, známí, také jako Ďáblův trojúhelník, leží mezi Miami na Floridě, Portorikem a Bermudami. Ztrácí se tam lodě, letadla a lidi,ale někdy se nalézají i lodě bez posádky. Mnoho lidí tvrdí, že se ztratili v časoprostoru, a říkají, že se jim zbláznily kompasy a přístroje. Například 4. prosince 1970 Bruce Gernon s posádkou letěl z Portorika do Miami, proletěl tajemným tunelem, jako kdyby cestoval v čase, let který měl trvat hodinu, trval jen 30 minut. Největší událostí Bermudského trojúhelníku je let č. 19 ze dne 5. prosince 1945, kdy se při cvičném letu ztratilo 5 bombardérů amerického letectva typu Avenger. Přestali jim fungovat vysílačky a kompasy. Také se říká, že se bombardéry nezřítily do moře v bermudském trojúhelníku, ale na pevnině v bažinách Okenfenokee na území Georgie. Někteří vědci se domnívají, že jedna z příčin je ničivá vlna, která zaplaví loď, a Golfský proud ji pak odnese kilometry daleko. Bermudský trojúhelník je pořád záhadou.

Diana Hockicková a Monika Prázová, 7. ročník

Lyžařský výcvik

1. den
Výcvik byl zahájen nástupem, následovaným kontrolou seřízení lyží. Ti, co neměli lyže správně seřízené, svoje lyže nechali seřídit u Filipa Švejdy. Následně se pěšky vyšlapalo do poloviny svahu a každý předvedl, co umí. Poté byli rozřazeni do skupin. V souhrnu byl první den super, počasí se vyvedlo a jezdilo se krásně.

2. den
Autobus byl přeplněný, sníh zmrzlý. Nejen já jsem se necítil na ledu ve své kůži. K tomu náročné techniky jako *CARVING*. Když jsme my, 2. skupina, jeli ze svahu „hada“, tak Matyáš Chytrý ztratil kontrolu nad lyžemi a dost ošklivě se vyboural. Do konce lyžáku si už nezajezdil.

3. den
Pondělí po víkendu, všichni odpočatí, dobrá nálada a nádherný počasí v kombinaci s mrazem vytvořilo výborné podmínky pro dnešní den. Dneska se nic mimořádného nestalo, avšak ani nebyla nuda.

4. den
Den D. V 10:00 jsme byli všichni nastoupení, přijeli i kamarádi a učitelé ze školy. Za zvuku Radia BEAT nám bylo předáno vysvědčení. Bohužel „školáci“ odjeli moc brzo a nebyla skoro ani možnost si s nikým popovídat.

5. den
Dnes se zhodnotilo, kdo co umí. Závod ve slalomu. Trať byla ale snadnější, než se čekalo. Po obědě byl takový vítr, že se nedalo skoro ani jezdit. Odpoledne ani nejezdily autobusy, tak nás rozvážely školní minibusy.

Trocha britského humoru

Zde je vypsaných pár britských sitcomů, které jsem si v poslední době velmi oblíbila. Snad se budou líbit i vám :-)

Mr. Bean – Snad každý zná Mr. Beana, který jezdí ve svém žlutém, rozkládajícím se trabantu a jeho malého, plyšového medvídka, který, jak se zdá, je jeho jediný přítel. Tento britský seriál se začal vysílat koncem 80. let a postupem času se stal kulturní záležitostí britského humoru. Do podvědomí diváků se dostal především díky jeho přístupu k řešení různých problémů, jako je například zhasínání žárovky nebo balení kufrů na dovolenou.

Mladí v partě - (V originále The Young Ones) Tento seriál by se dal shrnout do dvou slov, a to jako „punkový sitcom". Mladí v partě má čtyři hlavní postavy – deprimovaného hipíka Neila, dále Viviena, který je typický případ cholerického punkera, potom anarchistu Ricka a nakonec Micka, který má vždy na všechno elegantní řešení. Příběh tohoto seriálu se odehrává v Londýně v 80. letech. Ve Velké Británii se stal velmi populárním, u nás bohužel tento seriál moc rozšířený není.

Partička IT - (V originále The IT Crowd) je seriál, jehož děj se odehrává v suterénu jedné přeplněné budovy. Děj se točí okolo Mosse, který je tak trochu naivní trdlo a jeho kudrliny tento fakt ještě potvrzují, dále Roye, který se považuje za lamače srdcí, ovšem většinu svého volného času tráví u počítačů a nakonec Jen, která je omylem přiřazena jako jejich vedoucí, ovšem o počítačích neví vůbec nic. Tento seriál se začal vysílat v roce 2006 a získal si oblibu především u mladší populace. Po shlédnutí tohoto seriálu, vám utkví v hlavě fráze *„Zkoušeli jste to vypnout a zapnout?"*

Hale a Pace – Hale a Pace je dvojice komiků, kteří parodují různé scénky, jaké se stávají v běžném životě.

Tento seriál se začal vysílat koncem 80. let a díky svému parodování všeho možného si získal oblibu u většiny lidí.

Červený Trpaslík - (v originále RedDwarf) je britský sitcom, jehož žánr je popisován jako *sci-fi komedie*, který se začal vysílat v roce 1988. Děj se odehrává na těžařské lodi Červený trpaslík 3 milióny let hluboko ve vesmíru. Jediní členové posádky jsou Dave Lister, což je jediný poslední žijící člověk (přežil díky tomu, že byl uložen do stáze, kde měl strávit 18 měsíců, ovšem pobyt se mu trochu protáhl), dále technik druhé třídy Arnold J. Rimmer, hrdý majitel Bdp. a Sdp. (bronzový diplom za plavání a stříbrný diplom za plavání) již jako Hologram (je tvořen pouze ze světla), který zahynul v důsledku radiace, potom stvoření, které pochází z kočky, ovšem za tři miliony let se vyvinulo do téměř lidské podoby a nakonec lodní počítač Holly, jehož původní IQ bylo 6000, bohužel na tu dobu se jeho intelekt poněkud snížil. Později ještě na svoji loď přiberou i Krytona, mechanického androida, jež je naprogramován tak, aby sloužil a plnil všechny pokyny které mu boudou nakázány, ať už jsou sebehloupější. Červený trpaslík ze začátku svého vysíláni nebyl moc populární, svoji oblibu si získal až v pozdějších sériích.

Markéta Andršová, 9. ročník

Matematické okénko

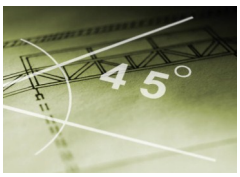

1) Převeďte: 235 cm^2 =?

a) 0,235 m^2
b) 0,0235 m^2
c) 2,35 m^2
d) 23,5 m^2

2) Obdélník je?

a) Osově souměrný
b) Středově souměrný
c) Osově i středově souměrný
d) Není osově ani středově souměrný

3) Urči podmínky výrazu (4x-8):(x(x+2))?

a) Nejde
b) x ≠ -2 ; x ≠ 0
c) x ≠ 0 ; x > 2
d) Jiné než tyto

4) Číslo je dělitelné třemi, je-li?

a) ciferný součet dělitelný třemi
b) poslední číslice dělitelná třemi
c) poslední dvojčíslí dělitelné třemi
d) poslední číslice 3; 6 nebo 9

5) Kolik je mi let? Kdyby mi bylo osmkrát víc a ještě 12 roků, bylo by mi právě 100 let?

a) 10 b) 11 c) 12 d) 14

Petr Hejzlar, 9. ročník

Správné odpovědi: 1) b, 2) c, 3) b, 4) a, 5) b

Valentýn

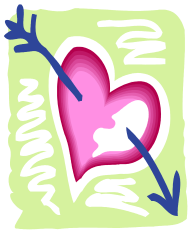

Rok se s rokem sešel a je tu Valentýn. Jak vlastně vznikl?

Svátek svatého Valentýna (zkráceně také **Valentýn**), se slaví v anglosaských zemích každoročně 14. února jako svátek lásky. Je to den, kdy se tradičně posílají dárky, květiny, cukrovinky a pohlednice s tematikou stylizovaného srdce, jako symbolu lásky. V poslední době se tento svátek šíří i v kontinentální Evropě, do určité míry z komerčních důvodů.

Svátek je pravděpodobně odvozen od svátku Lupercalia slaveném ve starověkém Římě. V předvečer tohoto dne byly do "urny lásky" vloženy lístečky se jmény mladých dívek. Každý mladý muž potom tahal lísteček a dívka, jejíž jméno si vytáhl, se měla stát jeho "miláčkem" v následujícím roce.

Legenda také říká, že tento den začal být známý jako Den svatého Valentýna až díky knězi Valentýnovi. Claudius II., vládce Říma, zakazoval svým vojákům, aby se ženili nebo jen zasnubovali. Bál se, že by chtěli zůstat doma u svých rodin a nešli do boje. Valentýn vzdoroval vládci a tajně oddával mladé páry. Byl zatčen a později popraven 14.února. Svátek Luprecalia splynul s oslavami mučednictví Svatého Valentýna a vznikl romantický svátek, který je nyní 14. února slaven.

Tradice svátku sv. Valentýna byla obnovena v USA počátkem 20. století, když se Walter Scott, známý výrobce vánočních přáníček, ocitl na prahu bankrotu. Jako řešení vymyslel obnovu tradice sv. Valentýna, který se od roku 1907 slaví v USA. Jeho společnost do dvou let ztrojnásobila své zisky. Pokusů o zavedení tradice, při které by mohl Walter Scott prodávat svá přáníčka však bylo více. Nikoli všechny ale byly tak úspěšné jako tento.

Líbí se vám?

Tereza Martínková, 6. ročník

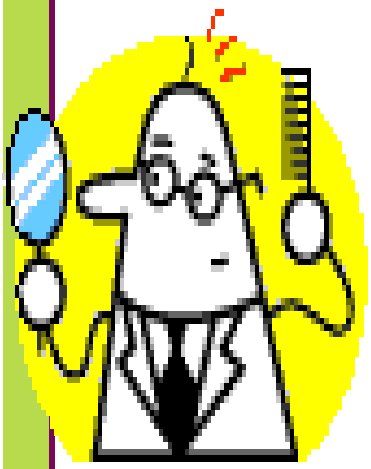

CO SE STALO NA DOVOLENÉ!!!

Pan Evžen Plešhlavý je svobodný muž, který vyrůstal v chudé rodině. Jelikož ho nedávno vzali do slušně placené práce, tak si brzo našetřil na první zájezd k moři. Nejdříve se zeptal svého přítele Jaroslava (Jardy) Všechnozkusila, který už u moře byl, jestli by nejel s ním. S radostí přijal a mohlo se balit. Jeli autobusem jeden den a půl, než dorazili do cíle. Dojeli na krásnou pláž s hotýlkem, kokosovými palmami a hlavně zmrzlinou. Na první a druhý den měli naplánovaný výlet výletní lodí. První den si plavbu náramně užili, ale druhý den loď najela na mělčinu blízko ostrova Myšištruka kam Evžen, který stál na palubě u zábradlí, z potápějící se lodi doplaval. Ostatní mu ujeli v záchranných člunech a ani si nevšimli, že jim Evžen schází. Na ostrově, ke kterému doplaval, byla jedna kokosová palma s třemi ořechy, bedna s alkoholem a limonádou, láhev, pero a také mapku kde se ostrov nachází a prut. Tak napsal psaníčko, pustil láhev po vodě, chytil si rybu. Jenže nevěděl, jak si jí má opéct, nezbylo mu nic jiného než začít myslet a během toho myšlení si chytil ještě další dvě ryby. Napadlo ho, že by mohl použít bednu a alkohol. Dřevo nechal nasáknout alkoholem, aby lépe hořelo. Dobře povečeřel a přespal. Druhý den ráno posnídal kokosový ořech. Jarda se zrovna procházel po pláži, když v tom narazil na Evženovu láhev a přečetl si psaníčko, utíkal, aby to mohl oznámit záchranářům. Mezi tím na ostrově Evžena napadlo, že by mohl navlhčit dřívka a zapálit je na dřevěném uhlí, aby hodně kouřila a záchranáři snadněji našli ostrůvek. Kouř z ostrova byl vidět strašně daleko. Zanedlouho posádka záchranného člunu přibyla o jednoho pasažéra-Evžena. Myslíte, že mu to jednodenní ztroskotání zkazilo dovolenou? Tak to se opravdu moc pletete!

Štěpán Melichar, 6. třída

Klavír nebo pianino?????

Jaký je rozdíl mezi klavírem a pianinem? Kolik má klavír (pianino) kláves? Jak vzniká v klavíru (pianinu) tón? Odpověď by mohla být jednoduchá: „zmáčkneš klávesu a ono to vydá zvuk“, ale otázka je složitější: Kde se ten zvuk vezme? Klavír je strunný úderový nástroj, to znamená, že z každé klávesy vede palička (každá klávesa má svoji paličku), která po stisknutí klávesy rychlým kmitem udeří do struny a jiná dalo by se to nazvat jako: „palička“ se zvedne (aby mohl daný tón znít), když pustíte klávesu, tak se zase vrátí do původní polohy a tím tón utlumí. Je to jako když hrajete na kytaru, přejedete prstem struny, ony se rozvibrují, a tím vydají nějaký zvuk, když ho chcete utlumit, dáte ruku na struny a tím vibraci zastavíte, takže zvuk zanikne.

Jaký je rozdíl mezi klavírem a pianinem? To je otázka na kterou nezná spousta lidí odpověď. Pianino je piano, které máme většinou v bytech někde u zdi (vidíme ho tedy „nastojato“), klavír je tzv. křídlo (vidíme ho tedy „naležato“), které najdeme spíše v sálech, v divadlech a na koncertních podiích.

Kolik má klavír (pianino) kláves? Piana mají buďto 85 kláves (50 bílých a 35 černých) nebo 88 kláves (52 bílých a 36černých). Každá klávesa na klavíru se nějak jmenuje, bílé klávesy představují celé tóny např.: C, D, E, F, G, A, H a znovu C.. Na klavíru nejsou jen bílé, ale i černé klávesy. Černým klávesám se říká půl tóny (jsou mezi celými např. mezi C a D je Cis, mezi D a E je Dis..).

Jsou všechny paličky stejné? Nejsou všechny stejné, ale nejsou ani všechny odlišné. Čím je hlubší tón, tím je větší palička.

Má každý tón jen jednu strunu? Tón může mít více strun než jednu. Čím je hlubší tón, tím má méně strun. Počet strun se však mění s tipem a výrobcem klavíru. Nejčastěji se však pohybuje mezi 220-ti a 230-ti kusy.

Hanka Smolová, 9. ročník

Pianino

Klavír

Skoro nesmrtelný chroust

Ahoj, jsem malá holka Vanessa z velkého města, chci vám vyprávět příběh, který se mi stal o prázdninách. Na něj nerada vzpomínám. Často jezdím za babičkou na vesnici. Při procházce po zahradě jsem našla malého broučka. Přinesla jsem ho ukázat babičce, protože byl zvláštní. Modrý s červenými proužky. Jen ho babička viděla, tak řekla, že si ho můžu nechat, protože je to vzácný Chroust. Dala jsem ho do sklenice a zadělala děravým víčkem, aby tam měl dost vzduchu. Donesla jsem mu i trávu a zelí. Večer jsem mu dala dobrou noc a šla spát. Celou noc se mi zdálo o Kulíškovi, tak jsem ho pojmenovala. Ráno jsem se vzbudila a viděla jak za noc vyrostl o 15 centimetrů a bylo mi to divný. Dala jsem ho do terária, co měla babička po hadovi, který jí umřel. Dalších deset dnů se to opakovalo a to už byl velký jako babiččina zahrada. A pak se to stalo, najednou začal pouhým dotykem zvětšovat ostatní chrousty až to byla úplná armáda. Dokonce pak ještě začali mluvit, ale to už babičku kleplo, ale Koloušek pouhým dotykem svým dlouhým pařátem a super schopností babičku zachránil. Řekli mi, že když jsem ho spolu s babičkou vychovala, tak nás nechá žít a za pár minut zničili celou vesnici proto to vypadalo že jsou nesmrtelní. Když se jim podařilo zničit celý svět kromě České republiky, tak snědli něco špatného a všichni do jednoho umřeli. Moc se mi po Kulíškovi stýská, ale nechápu proč museli ničit celý svět.

Barča Chytrá, 8. ročník

Životní styl, který pohnul světem

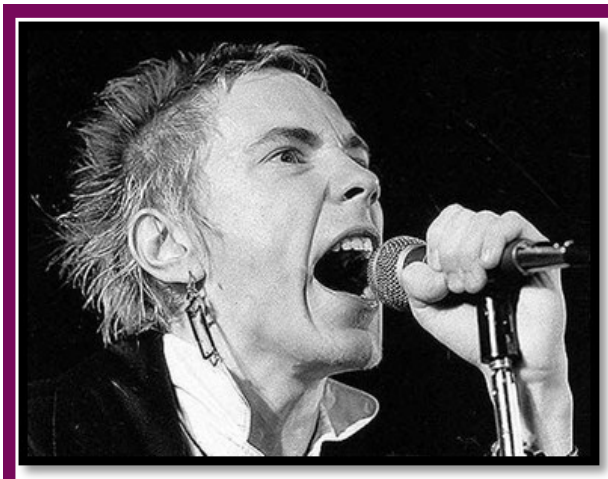

Johny Rotten

Co se vám vybaví, když se řekne slovo: „Punk?“ Rebelie? Povrchní chování? Neuctívání jakékoliv moci? Parta narkomanů s provokativním vzhledem? Prostě idioti? Nebo prostě způsob, jak dovést lidstvo k alespoň trochu lepší budoucnosti?

Většina lidí ani neví, co je Punk. Punk je postoj vůči společnosti jakožto celku i celému světu. Nejrozšířenější odpor mezi punkáči se vede vůči rasismu, nacismu, komunismu, komerci, politice, válčení a nadřízenosti. Hodně Punků má hodně blízko k anarchismu. Jedním z hlavních hesel je „No future“ (žádná budoucnost). Ačkoli toto heslo zní jako by z něj křičelo „Není žádná budoucnost, nikdy to lepší nebude, můžeme to rovnou vzdát!“ Poukazuje na něco docela jiného. Punk zároveň poukazuje na svět v pozitivním světle. Dává lidem naději, ale že pokud se lidi nevzchopí a nepostaví se obličeji napříč světu, lepší budoucnosti se nedočkají. V sedmdesátých letech v písni „Anarchy In The UK“ (Anarchie ve Spojeném Království) zpěvák nejslavnější punkové kapely „Sex Pistols“ Johny Rotten napsal větu: And maybel give awrongtime stop a traffic line (A možná napravím špatnej čas a zastavím dopravu). Slovem „doprava“ v této větě nemyslí dopravu vozidel, ale něco úplně jiného. Myslel tím „dopravu“ toho, co náš svět kazí a postupně z ní dělá kouli trusu. Zároveň dává touto větou naději, že se MOŽNÁ dočkáme lepších časů. A o tom přece Punk je, ne?

Dneska můžeme jen pozorovat, jak Punk pohnul světem. Koukněte se kolem sebe – časopisy, televize, rádia, móda a další, to vše je dnes ovlivněno punkem. Někdo by řekl, že Punk nevzkvétá, je to však jinak. Punk vzkvétá, ovšem dost divně…

Martin Jech, 8. ročník

Hra na bicí

S hrou na bicí jsem začal asi před rokem a začalo mě to bavit tak, že jsem se rozhodl o tom něco napsat. Bicí souprava v drtivé většině tvoří základ kapely. Bicí nám zaručují rytmus a tempo skladby. Hra na bicí není tak jednoduchá, jak se na první pohled může zdát. Musíte se naučit správně sedět, správně držet paličky, správně držet ruce atd.
Tady je příklad základní bicí soupravy.

Milan Vencl, 6. ročník

1. Činel Ride
2. Floor tom-kotel-má velice hluboký tón.
3. Tom tom-přechody- bubny, které se používají pro změnu ve skladbě.
4. Velký buben-kopák- hraje se na něho nohou za pomoci šlapky nebo dvojšlapky.
5. Malý buben-snare-šroťák-se nachází uprostřed soupravy a zespodu má několik strun, které zajišťují specifický zvuk tohoto bubnu.
6. Základní činel je na boku hraje se na něj jak nohou, tak i paličkami.

Rozhovor s Markétou Andršovou

Pozoruj otázky v rozhovoru!!!

Jaký máš názor na skupinu Anonymus?
M: Moc se o to nezajímám.

Jaká je tvá oblíbená barva?
M: Asi černá.

Kde bys chtěla všude cestovat?
M: Finsko, Anglie, Kanada. Prostě mě lákají severní země.

Setkala ses někdy s drogami?
M: NE!

Piješ energetické nápoje?
M: Jak kdy.

Určitě máš facebook. Jaký na něj máš názor?
M: Moc dobrý ne. Asi před týdnem jsem si ho zrušila a zatím bez něj žiju. Doufám, že mi to vydrží.

Co si myslíš o globálním oteplování?
M: Já to neřeším. Moc tomu nevěřím a ani se toho nebojím. Prý má být dřív konec světa.

Budeš se letos koukat na hokej?
M: Pokud na něj nezapomenu tak určitě ano.

Chováš nějaké zvířátko?
M: Ano, Lumíka a kocoura. (Knoflík)

Co je podle tebe IN?
M: Já nějak nerozlišuji co IN je a co není. Jsem sama sebou a neřídím se tím co je IN.

Jaké je tvé oblíbené jídlo?
M: Hmm… Asi čokoláda. Ale ráda bych někdy ochutnala polévku gazpacho.

Jak vidíš svoji kariéru?
M: Zatím jsem jen na ZŠ, takže mám ještě čas na nějakou kariéru.

Slovo láska. Co se ti vybaví, když se řekne tohle slovo?
M:Láska je mechanizmus, jež vymysleli bankéři, aby nás donutili přečerpat účet.

Co tvoje životní motto. Máš nějaké?
M: I když 5 mil. lidí věří v nesmysl, tak je to furt nesmysl.

Nakupuješ ráda?
M: No jasně. Každý přeci nakupuje rád. (když má peníze)

A co tvoje oblíbené ovoce?
M: Nejoblíbenější je asi jablko. Ale ovoce mám ráda snad všechno.

Koukáš na pohádky?
M: Na pohádky nekoukám. U mě má přednost Red Dwarf.

Zkoušela jsi někdy aquazorbing?
M: Ne a ani mě to nijak neláká.

Jaké vztahy máš s rodinou?
M: Asi dobré. Mám svojí rodinu ráda.

Znáš nějakou dětskou říkanku?
M: „Mařeno řekni ř.“ „Neřeknu vy křupani!“

Tvůj nejoblíbenější seriál?
M: JEDNOZNAČNĚ ČERVENÝ TRPASLÍK.

Na jakou školu se chystáš?
M: Chystám se na gympl do Dobrušky nebo do Náchoda.

Máš z něčeho trauma?
M: Trauma asi jedině z klaunů. Nelibí se mi jejich zmalovaný obličej, přihlouplý nos a ani jejich vytahané oblečení!

Učíš se ráda?
M: Nikdo se neučí rád. (Pokud nejsi z Janova)

A co vaření? Vaříš někdy?
M: Já opravdu vařit neumím. Jediné co umím uvařit je kafe a čaj.

Co patří mezi tvoje záliby? M: Poslouchám hudbu, ráda si čtu a hlavně koukám na Červeného trpaslíka.

Klára Kárníková a Andrea Gažiková, 8. ročník

Poslední naděje

Nyní před vámi leží krátký příběh. Je to příběh, u kterého si nebudete jisti, co je správně. Ve vaší hlavě se vynoří otázka: Je špatně činit špatně pro dobrou věc? Jaká bude odpověď, záleží jen na vás. Odpověď na to, co je morálně správné? Co byste udělali vy? Chovali byste se proti zákonům a špatně pro dobrou věc? Anebo byste se chovali jako správní občani s tím, že byste pomohli smrti?

„Je mi líto, ale jiná možnost než tyto léky neexistuje“, zněla věta z úst doktora. „Jak to, že ne? Copak žádná operace? Nic?“ Muž odhadem kolem třicátého roku měl na krajíčku. „Něco se přece musí udělat! Říkal jste, že má naději, pane doktore. Vy- „ …“Já vím, ale teď je to všechno jinak. Je mi líto“… odpověděl pan doktor. „Líto, líto… to už jste říkal! Vždyť moc dobře víte, že na to nemáme peníze. Co jen řeknu!“. Muž se pomaličku odšoural ke dveřím a vyklouzl ven z ordinace. Venku na něj čekala jeho žena. „Tak co? Jak to dopadlo? Co říkal?“, spustila na něj hned, jakmile přišel k ní. Muž jen zakroutil hlavou. Krásná mladá brunetka se nejdřív hluboce nadechla a pak výdech. Následně svěsila ramena a začala plakat. Muž ji objal pevně kolem ramen a rozplakal se taky.

„Jsme doma“! Zazněl hlas v malé místnůstce. Děti se ihned objevily. „Tatí, mami!… vykřiklo jedno z nich a rozběhlo se k nim. „Raz, dva tři“ tatínek znepokojeně zavrtěl hlavou, když zjistil, že drží v náručí jen tři děti. „ A kdepak je ten poslední“, chtěl se zeptat, ale než to dořekl, ve dveřích se objevil jejich nejstarší s velikou kytkou. „To je pro tebe mami. Tak co, jak to dopadlo?“ hulákal ode dveří. Než se maminka stihla nadechnout, tatínek ji předběhl: „Dobře, léky budou, maminka se uzdraví“ … „Hurá, maminka bude zdravá!“, začaly děti křičet jedno přes druhé. Maminka se jen nechápavě koukla na tatínka, objala všechny čtyři děti a tiše se odebrala do ložnice.

„Prosím tě, jak jsi to myslel“? Ptala se maminka a vrtěla u toho nevěřícně hlavou. „Prostě tak, že léky budou“, odpověděl tatínek. „Neblázni, máme čtyři děti. Museli bychom dát alespoň tak 2 do sirotčince, abychom se uživili.“, oponovala maminka. „Neboj se, matko, mám plán“, řekl s jistotou její manžel, na to se lehce pousmál a jediné co ještě řekl, bylo: „ Zatím si lehni, musíš být po dnešku unavená“. Pak si vytáhl svoji Bibli a začal si číst. Maminka už nic neříkala.

„Crrrrr“ zazvonil zvonek. „CRRRR“ zvonil víc a víc. Zvonil do doby, než ze dveří vykoukla ospalá hlava. „Jéé, Henry … ahoj, tak jak to dneska dopadlo v nemocnici? „ zeptal se ospalý mužíček. „Nic moc, právě proto jsem tady“ řekl šeptem Henry. „Aha, a co potřebuješ?“ Mužík si zívnul. „No víš, nepozveš mě dál?“, řekl poněkud drze Henry. Mužík se na něj podíval, pozdvihl obočí na znamení, že si myslí, že se pravděpodobně zbláznil, ale pak otevřel dveře dokořán. Vždyť co bychom neudělali pro přítele.

„To si ze mě děláš srandu!“ … vykřikl už naprosto probuzený kamarád. Vstal z pohovky, na které celou dobu seděl a naslouchal plánu Henryho a začal chodit kolem dokola. „No tak Luku. Sedni si zase“, řekl Henry poklidným klasem. „Jak můžeš být tak klidný! Vždyť je to nebezpečný“ řekl Luk. „ Udělám pro ni cokoli, pro ni a pro svoje děti. Je mi jedno, jestli mě šoupnou za mříže… Jestli se ti do toho nechce, tak do toho půjdu sám, ale udělám to a ty to víš.“ S čímž se Henry podíval na Luka tak, že Luk nemohl pochybovat o jeho slovech. „Jo, já vím…“ zašeptal Luk… zakroutil hlavou, a pak nastalo ticho takové, že by bylo slyšet i spadnout špendlík. Pak řekl ještě tišším hlasem než před tím: „Dobře, jdu do toho s tebou kámo.“ …. Pamatujete -Vždyť co bychom neudělali pro přítele.

„Prásk“, ozvalo se. Luk s Henrym se na sebe podívali. Nikoho to pravděpodobně nevzbudilo, ale oni měli pocit, že to bylo tak hlasité, jak kdyby spadl meteorit. Nikde však nikdo. Henry prostrčil ruku skrz rozbité skleněné dveře (to ta rána) a otevřel. Vešel do místnosti s Lukem v těsném závěsu. Henry se rozeběhl k regálům, a začal se v nich přehrabovat. „Kde jsou? Kde jsou doháje ty pravý?“ … Bál se… Bál se strašně moc. Bál se, že ho tam najdou a přistihnou, jak se vloupal do lékárny a krade. Ještě víc se však bál toho, odejít pryč bez léků. Odejít a ztratit poslední naději pro ženu, která doma spí v jejich posteli. „Mám je Luku! Mám je“, měl šílenou radost, která byla rychlostí světla zase pryč. Tu radost zničilo houkání sirén. Ajajaj, tak někoho to přece jen vzbudilo. „ Uteč Luku, uteč!“, vykřikl Henry… „Neblázni, přece tě tu nenechám. „ Musíš, oba to nestihneme. Na, vem si to. Já je zdržím… Odnes je mé ženě. Prosím a řekni ji, že jí moc miluju. Řekni to i dětem“ Henry podal Lukovi léky, ale najednou se Luk otočil a povídá: „A co já? Já tu zůstanu, ty uteč!“ Henry se rozčílil: „Teď blázníš ty… Jsou tu moje otisky… všichni vědí, že léky potřebujeme. Zabásnou nás oba.“ Strčil do Luka a nasměroval ho ke skladišti. Byl tam zadní vchod. Zrovna když se za Lukem zavřely dveře, otevřely se další. „To jsme si mysleli.“ zahulákal jeden z policistů, pravděpodobně šéf. Někdo další k němu přišel, zkroutil mu ruku za záda, a tak zůstal do doby, než ho nacpali do auta. Odvezli ho pryč. Věděl, že svoji ženu neuvidí, alespoň ne do vynesení rozsudku. Utěšovalo ho vědomí, že bude zase zdravá. Ta krásná žena, kterou miluje, bude zdravá, aniž by proto museli obětovat jedno z dětí, které milují.

Danča Hejzlarová, 9. ročník

Zpráva z lyžařského kurzu

Dne 26.1. - 1.2 2012 se žáci 5-8 třídy zúčastnili lyžařského výcviku ve Ski areálu v Sedloňově.

Lyžařský výcvik se konal pod vedením zkušených lyžařů a snowboardistů: p. uč. Kárníkové, Voborníkové, Kubů, Veselého a Killara.

První den lyžařského výcviku nás učitelé rozdělili do 3 družstev podle zdatnosti. Každý den se nám snažili zdokonalovat lyžařskou techniku. Lyžařskou výzbroj jsme si mohli nechávat ve Ski areálu a tam si ji i ráno vyzvednout. Lyžovalo se moc krásně, protože nám počasí přálo. I když byly velké mrazy, tak nám to moc nevadilo. Sluníčko krásně zářilo z modré oblohy a první dny ani nefoukalo.

V předposlední den nám učitelé přijeli rozdat na svah vysvědčení. Bylo to takové pěkné zpestření úterního dne.

Poslední den se konaly závody v obřím slalomu. Všichni žáci se shromáždili na kopci, kde učitelé připravili trasu na slalom. Vždy po odstartování sjel každý svůj závod a učitelé mu měřili čas.

Ve škole pak podle časových výsledků rozdali žákům, kteří se umístili na prvních třech místech, diplomy a k tomu pěkné ceny.

Lyžařský výcvik se moc vydařil a už se těším zase za rok na další.

Andrea Tomášová, 6. ročník

Vojta Palenčar, 6. ročník

KRESLENÉ VTIPY

Jaké to je, být v šesté třídě?

Šárka: Jaké to je nastoupit na druhý stupeň?

Honza: Je to dobrý pocit. Člověk si uvědomí, že je zase starší.

Šárka: Je učení o hodně těžší?

Honza: Jo, je to těžší.

Šárka: Jsou učitelé přísnější?

Honza: Jo, určitě jsou přísnější než na prvním stupni.

Šárka: Zdá se ti, že ses hodně změnil?

Honza: Ne, myslím že jsem se nezměnil.

Šárka: Jaké máš oblíbené předměty?

Honza: Občanská výchova a pracovní činnosti

Šárka: Díky za čas.

Šárka Šimůnková, 6. ročník

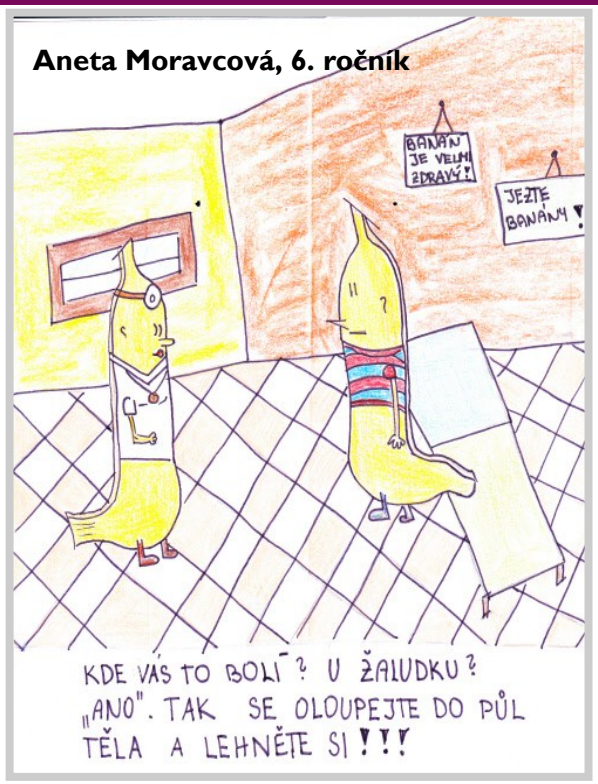

Nikdy nebudu naposledy v sedle

Tento příběh je plný snů a fantazie autorky. V příběhu Vám představuje 17-ti letou Mil Nortenovou, která prožívá trable s láskou a miluje koně. Jezdí závodně drezuru na svém Blackovi a pomáhá s tréninkem. Dokud si jednoho krásného dne nevyjede se svým přítelem a nezřítí se ze srázu. Po té se musí s ježděním na chvíli rozloučit. Ale i tento stav jí nebrání, aby se nevrátila zpátky do sedla. A pak se tam objeví On se svým vyděšeným hřebcem. Jak tenhle příběh jednou skončí?

Kapitola 1
Hádka s dobrým koncem

„ Mil to nemůžeš!“. „ Ale můžu a ty mi v tom nezabráníš!“ odsekla Mil. „Mil, nepojedeš nikam na tomhle koni!“. Může se ti něco stát!“, rozkřikl se na Mil její miláček. Mil neuposlechla a vyskočila na hřbet osedlaného hřebce. Kopla koně do slabin a vyřítila se cvalem ven ze stodoly, kde měli Nortenovi ustájené koně. Hřebec se na povel rozjel k diamantovému jezeru. Mil si pořád přehrávala v mysli hádku s Alexem. Za pár minut sesedala Mil u jezera. Přivázala koně k nejbližšímu stromu a sedla si do měkoučké trávy. Zavřela oči, aby na chvilku zapomněla na hádku s Alexem. Místo toho si přehrávala v mysli krásné chvilky strávené s ním a jejich koňmi, až nakonec usnula. Chvilku po té co usnula, přijel na svém hnědákovi Alex. Tiše promluvil na Mil: „ Mil, probuď se.“ Mil otevřela oči a trochu se lekla. Ale rychle se vzpamatovala. „ Alexi, promiň mi to. Já jsem nechtěla být taková. Moc se ti omlouvám“, řekla. „ To nic. Byla jsi jen víc rozrušená.“ Odpověděl Alex a vášnivě ji políbil. Ještě chvíli si povídali, a když se začínalo smrákat, nasedli na své dva hnědáky a jeli nazpět k Nortenovým. Zavedli koně do stodoly a přešli do domu na večeři. „ Kde jste byli tak dlouho? A copak jste tam někde venku dělali?“, zeptala se naštvaně matka. „ Nemusíš mít strach,m mami. Jen jsme se pohádali a potom usmiřovali.“ „ A nic víc?“

„ Nic víc.“ „ Tak dobrá věřím ti, ale teď si mazej umýt ruce, bude večeře!“, nakázala matka Mil a Alexovi. Po večeři zašel Alex za Mil do jejího pokoje. (Alex bydlel u Nortenových jen kvůli tomu, že museli jeho rodiče odjet do Ameriky na půlroční stáž). „ Ahoj, miláčku neruším?“ „ Ne vůbec. Myslela jsem, že za tebou přijdu sama. Ale ty jsi přišel sem.“ odpověděla. „ Něco jsi mi chtěl. Proto jsi přišel. Tak povídej“, vybídla Mil Alexe. „ No já nevím, jak to říct. Ono je to trochu složitý.“ „ Tak to řekni, jak to máš v mysli a ono se to nějak ujasní.“ „ Mil, já nechci, abys měla kvůli mně nějaké problémy.“ „ Snad nemyslíš, že bychom se měli rozejít? Nebo snad ano?“ „ Ano, přesně to jsem měl na mysli.“ „ Alexi, vždyť kvůli tobě nemám žádný problémy. Nebo je to spíš tak, že se ti líbí jiná?“ „ Ne. Žádná jiná není taková jako ty.“ „ No tak vidíš. A já nechci, abys mě opustil jen kvůli tomu, že mám kvůli svému klukovi problémy. Je to můj život a nikdo mi do toho nebude mluvit.“ „Dobře, teď jsi mi přidala další důvod, proč se s tebou nerozejít.“ Prohlásil Alex a políbil vášnivě Mil.

Katka Šimůnková, 9. ročník

Případný výtěžek z produkce tohoto časopisu je věnován na školní aktivity.

TRIVIUM REVUE

Obsah tohoto časopisu je připravován žáky školy a neprochází redakční úpravou. Názory autorů jednotlivých článků nemusí vyjadřovat názory školy.